

И да му ся молиж,
да ми тя хариже,
За мене злочястна
дано ся погрыже
Охъ! самичякъ останхъ
какъ щж сторж сиромахъ!

Това поне врѣчими ся,
златна моя Калинке,
Кога отдалечити ся
отъ тебе щж Марійке,
Да мя не забравяшь,
доклѣ ся заврѣнж,
Нъ да мя дочакашь
въ любовь-та си вѣрнж.
Здравж да тя найдж,
Бога молиж сиромахъ.

Запри си слънце, свѣтлы-ты зари.
Дунавскый вѣтре, недѣй ся яри.
Да плачтъ нымфы тойзи розовъ цвѣтъ,
Че вячь извѣтрѣ сладкый ароматъ.
Да плачтъ майкы, да плачтъ бащи,
Дѣца да палять восченны свѣщи,
Да ронять слъзы като дребенъ дѣждь,
Да го цѣлува всякой по веднѣжь.
Свищовъ да плаче всякый день и чясъ,
Доклѣ прѣсыпне мой жаленъ гласъ.